

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Judas, ikke Iskariot, sagde til Jesus: »Herre, hvordan kan det være, at du vil give dig til kende for os, men ikke for verden?« Jesus svarede ham: »Den, der elsker mig, vil holde fast ved mit ord, og min fader vil elske ham, og vi skal komme til ham og tage bolig hos ham. Den, der ikke elsker mig, holder ikke fast ved mine ord. Og det ord, I hører, er ikke mit, men Faderens, som har sendt mig. Sådan har jeg talt til jer, mens jeg endnu var hos jer. Men Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alt og minde jer om alt, hvad jeg har sagt til jer. Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst! I har hørt, at jeg har sagt til jer: Jeg går bort, og jeg kommer til jer. Hvis I elskede mig, ville I glæde jer over, at jeg går til Faderen, for Faderen er større end jeg. Nu har jeg sagt det til jer, før det sker, for at I skal tro, når det sker. Jeg skal ikke tale meget med jer mere, for verdens fyrste kommer; og mig kan han intet gøre, men det sker, for at verden skal forstå, at jeg elsker Faderen og gør sådan, som Faderen har påbudt mig. Rejs jer, lad os gå herfra!« Johannesevangeliet 14,22-31

Der går en gammel historie om en ung præst, der ikke havde nået at skrive sin pinseprædiken færdig. Han var småbørnsramt derhjemme, der var travlt - og der var mange gode undskyldninger. Så han havde kun fået skrevet det ned, der svarede til en halv prædiken. Præsten havde dog en vis tiltro til ånden, han var sådan en karismatisk præst der ofte lod ånden løbe af med ham, så han næsten forventede, at Ånden også ville tage over, når nu hans egne ord slap op. Det ville faktisk kun være rimeligt, havde han tænkt. Så han begav sig på prædikestolen fuld af selvsikkerhed. Da han var nået halvvejs gennem prædiken, begyndte han at improvisere. Det var mildest talt i øst og vest, det han fik sagt, men noget fik han dog sagt; om Helligånden, om hvor dejligt det var med pinsesolen – og også lidt om at være frimodig, selvom det med frimodighed var lidt svært at blive klog på. Et godt stykke inde i sin improvisation så han til sin store forskrækkelse, at biskoppen sad nede på en af bænkerækkerne. Præster kan godt få sved på panden, når biskoppen er til stede. Biskoppen er alligevel den øverste chef, rangerende lige under Gud.

Men præsten fik rundet sin prædiken af og tænkte egentlig, at det var gået fint. Han havde tilmed demonstreret, at man skulle lade Helligånden råde og ikke tage sig selv alt for alvorligt. På vej ud af kirken, som en af de sidste kirkegængere kom biskoppen tøffende stille og roligt.

Præsten hilste venligt og forklarede om hele sin situation: Han var småbørnsramt og der var så meget at se til i sognet. Derfor havde han valgt den taktik, at han først ville levere sin halve prædiken og derefter lade Helligånden tage over og gøre arbejdet færdigt. Biskoppen nikkede

anerkendende og roste præsten for sin opfindsomhed, men så blev han stille. Efter en lidt for lang pause, kiggede biskoppen på præsten og sagde: *Jeg må dog sige Den, min kære mand, at de skriver væsentlig bedre prædikener end Helligånden gør.*

Moralen må være, at Helligånden flyver hvorhen den vil, også for en præst søndag morgen. For nok kan Helligånden tale gennem et menneske, men det fungerer indimellem bedst, hvis man har bladret lidt i Biblen først, hvis man vil prædike om Gud. Det giver heller ikke meget mening at tale om Gud, hvis ikke man tager udgangspunkt i Kristus; der findes givetvis et hav af guder- og afguder, men der er kun én kristen Gud. Og det er den Gud, pinsen kulminerer med og forklarer for disciplene: Den treenige Gud, som er én Gud, men som giver sig til kende på tre måder: som Gud Fader, Gud Søn og Gud Helligånd. Den Gud, vi i dag har døbt Sofie til.

Det med en treenig Gud ser ved første øjekast enkelt ud, men tager man et par spadestik ned i Guds væsen, åbenbarer der sig nogle komplicerede sammenhænge. Studiet af disse strukturer og deres vildveje er blevet til en skøn og temmelig nørdet fagdisciplin, der kaldes dogmatikken. Som dogmatiker sidder man og studerer 2000 års mundhuggerier om, hvorvidt Gud nu var én eller flere, om Gud er en Han eller en Hun og om hvordan Gud egentlig forholder sig til selv og til verden.

Det er på sin vis pinsen, der er skyld i hele forvirringen. For havde Jesus ikke fortalt disciplene om alt det, som Helligånden skulle komme og gøre efter pinsen, så havde vi slet ikke haft alt det besvær med at forstå den. Det er det, vi hører Jesus fortælle sine disciple: *Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alt og minde jer om alt, hvad jeg har sagt til jer.*

Det er måske ikke så mærkeligt, at den unge præst, jeg fortalte om, kun lykkedes med at skrive en halv pinseprædiken og så ellers satte sin lid til, at Helligånden ville tage sig af resten. Med et tvivlsomt resultat. Alligevel er der en helt afgørende ting i det, Jesus fortæller: *Han skal lære jer alt og minde jer om alt.* Helligånden er en påmindelse, en slags *friendly reminder*, der skal holde sammen på hele molevitten. Helligånden skal udgøre den lim og det fællesskab, som gør kirken til kirke, og ikke bare til en forsamling mennesker der mødes regelmæssigt og sidder på en bænk i en time. Helligånden gik hen og blev den ånd, vi mødes i. Som et ekko af det sus, som disciplene mærkede, da de var forsamlet, og som vi skal høre om i dagens sidste læsning: *Og tunger som af ild viste sig for dem, fordelte sig og satte sig på hver enkelt af dem.* Det er en højdramatisk fortælling, og hvad er det, der sker efterfølgende? Der sker det forunderlige, at alle pludselig forstår hinanden, selvom de taler helt forskellige sprog. Helligånden er altså et fællesskab, og tilmed et fællesskab,

der retter sig mod det samme. Nemlig at prise skaberværket og den gode Gud, der har givet os alt fra dåbsbørn til den lysende stjernehimmel og ordet 'tilgivelse'. Det er det, vi rettes mod, det handler om. Og dermed ikke så meget os selv, men det fælles.

Som I nok kan høre, er Helligånden svær at sætte på formel. Og det er nok Helligåndens gådefulde væsen. Gud lader sig vanskeligt reducere eller afgrænse, og taler om Gud som en mand på en sky eller en slags himmelnisse, har man for længst lukket debatten. Alligevel kan Helligåndens væsen godt indkredses uden at fornærme nogen. Der er nemlig tidspunkter i løbet af et liv, hvor folk kan berette om et helt særligt åndeligt nærvær. På en fødestue eller ved et dødsleje; det er oplagte tidspunkter, for her kommer livet til syne eller forsvinder. Men det kan også være, når mennesker bliver én stemme.

I bøn og i sang, og navnlig i stor skala. Hvis man fx står en lun sommernat på Roskilde Festival og synger med på Paul McCartney, Rihanna eller Patti Smith. Helligånden kan dukke op de løjerligste steder, og det skete nok, da 40.000 mennesker sang med på *Let it be* den nat i 2015. Her blev menneskehavet til én stemme, der sammen gik ned ad både sorgens og tilgivelsens vej, og hvor det lod til at alle mennesker i et øjeblik ønskede sig den samme fred og kærlighed. Dér hvilede Helligånden over de udbrændte marker og mennesker, og gav en stærk fornemmelse af at høre til i en større virkelighed. Og sådan har mange deres egne åbenbaringsfortællinger om at høre til et sted. For det er det, Helligånden dybest set vidner om: at vi hører til et sted *i* denne verden, som dog ikke er *af* denne verden. Det er det, Talsmanden vil sige os, selvom det kan lyde frygteligt intimiderende: Husk på, at også du, kære menneskebarn, er Guds udvalgte, hellige og elskede!

Det er den ånd, der bærer evangeliet ind i vores verden og videre ud i andres liv som lys og trøst. Denne drilske, men gode Ånd, Helligånden. Som koret også vil synge om, med Thomas Tallis' smukke '*Oh Lord, give thy Holy Spirit.*'

Og apropos lys og Ånd, så kan jeg afslutningsvis meddele, at årets pinsebudskab er leveret af Ekstrabladet. Ånden gør sandelig, som den behager. For her kunne man i går læse syv ord, der kunne være taget direkte fra et af evangelierne. Ordene ledsagede en to-døgns-vejrudsigt og lød: *Helligånden har talt: Lad der blive sol!* De syv ord er i sig selv en minipinseprædiken værdig. *Helligånden har talt: Lad der blive sol!* Glædelig pinse, kære menighed.

Og derfor kan vi sige: Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Far, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver en sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen